



Contrapoder a Barcelona



La corporació metropolitana podria rebaixar la força de la Generalitat

Oriol DOMINGO

Jordi Pujol i Pasqual Maragall s'han reunit per parlar dels problemes que afecten conjuntament la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Abans del dia de la reunió, algunes fonts assenyalaren que l'encontre entre el president nacionalista i l'alcalde socialista revelaria l'existència de tensions entre el govern de Catalunya i el municipi barceloní, tensions produïdes, segons aquests sectors, per culpa, com sempre, de la Generalitat. La reunió se celebrà. I, una vegada més, la profecia fou errònia. No agreujà les relacions entre les dues institucions. Fou al contrari. En sortir del despatx presidencial, l'autoritat municipal afirmà que a la reunió fins i tot s'havien suavitzat les relacions.

Certament, i així ho ensenya la història i els temps més recents a Catalunya, les relacions entre les diverses institucions passen per moments de col·laboració, o de confrontació, o de recel, o de diàleg. Així succeeix, per exemple,

amb les relacions entre el govern central i el govern autònom. Però aquestes relacions institucionals, al si de la mateixa Catalunya, creen el que s'ha anomenat el contrapoder.

Amb el contrapoder es tracta de minvar la força de la Generalitat. Segons el primer article de l'Estatut d'Autonomia, la Generalitat és la institució en què s'organitza políticament l'autogovern de Catalunya. Amb el contrapoder es tracta de diluir el poder polític català. Aquesta és la tendència del centralisme. Aquest fou l'objectiu de la Loapa. Aquest és un objectiu encara vigent avui.

El catalanisme polític —les diverses versions del catalanisme polític— sempre ha tingut i té molt clar que una via per a destruir l'autonomia catalana, a més dels intents loapitzadors i de l'ofec econòmic, és la de fomentar contrapoderes, donant força a altres institucions. Per exemple, donant força a les diputacions provincials i als governs civils. El reforçament d'aquestes entitats tendeix a afeblir el poder econòmic català, a

trencar la unitat territorial del Principat, i a fer una introducció centralista al cor mateix de l'autonomia. Per això, històricament i també ara, el catalanisme polític sempre ha demanat la supressió de les diputacions i dels governs civils. I si aquesta supressió és alguna vegada legalment impossible, s'ha procurat, almenys, afeblir-los.

Recentment, invents com els de la corporació metropolitana de Barcelona, que Maragall vol impulsar, poden convertir-se també en un contrapoder al govern de Catalunya si, en lloc de tenir un mer caràcter funcional i tècnic, aspiren a tenir un contingut polític. Així és temut i denunciat pels nacionalistes, que recorden que Catalunya no ha lluitat durant anys i anys sota la dictadura per tenir una corporació metropolitana o unes diputacions. Catalunya ha lluitat durant la dictadura per obtenir la devolució de l'autonomia i de les institucions històriques de la Generalitat.

En tot cas, aquesta qüestió de la corporació metropolitana fou i és un dels

punts que estan sobre la taula de les converses entre Pujol i Maragall.

Uns i altres, els nacionalistes de CiU i els socialistes dels PSC-PSOE, tenen l'obligació que els interessos de partit no cavalquin sobre els interessos nacionals i institucionals catalans. La defensa dels interessos de Catalunya passa per l'enfortiment de la Generalitat, mani qui mani al palau de la plaça de Sant Jaume. L'enfortiment de la Generalitat passa inexorablement pel desenvolupament de l'Estatut fins al sostre més alt. És a dir, passa per aconseguir tots els traspessos de serveis i que aquests siguin valorats econòmicament d'una manera justa i adequada. Uns i altres, nacionalistes i socialistes, participen en les comissions mixtes de traspessos i de valoracions que negocien amb el govern central.

En les properes setmanes s'haurà de seguir atentament la marxa d'aquestes negociacions i el comportament dels negociadors catalans. El que hi ha en joc és si el poder català és autèntic poder polític o és un bluf.